

Бъдете смели

„Бъдете смели, и Той ще укрепи сърцата ви, всички, които се надяват на Господа.“

Псалом 31:24

Писанията насърчават Божия народ да бъде изпълнен с вяра, надежда, увереност и доверие. Когато погледнем към света, виждаме конкретни причини, поради които това трябва да бъде така. По-голямата част от хората по света са изпълнени със страх, тревога, недоверие и безпокойство. По тази причина те не успяват да извлекат най-доброто от възможностите, които им предлага животът. Те виждат капаните на греха и неприятностите в много различни посоки и затова имат причина да бъдат недоверчиви и страхливи.

Истинските християни обаче са влезли в специална връзка с Бога, а Той – с тях. Той им е дал уверение, че ще надзирава делата им, което не би било така, ако не бяха влезли в връзка с Него. Затова те трябва да се надяват и да Му се доверяват. Те трябва да се вслушват в нещата, които Той е казал, и да се ободряват с мисълта,

че всичките им преживявания са под Неговото надзор. 2 Коринтяни 4:15-17

Божии хора са излезли от света и са се присъединили към стандарта на Господ Исус Христос – стандарта на праведност, истина, святост и противопоставяне на греха. Те ще бъдат обсадени от мощни врагове. Срещу тях ще се изправи самият Сатана, който ще се опита да им се противопостави, както се е противопоставил на всички Божии планове. Той не може да нападне пряко Господа, но може да нападне Неговия план и онези, които вярват в Него. Сатана е този, който подбуди бунтовете, размириците и преследванията по времето на Исус и апостолите, и който впоследствие доведе до потисничеството на Божия народ оттогава насам. 2 Коринтяни 2:11; 11:14; 2 Солунци 2:7-10; 1 Петър 5:8,9

Сатана не е извършил тези неща със собствената си ръка, а чрез своите заблудени слуги. (2 Солунци 2:11). Той винаги се е противопоставял на правдата и на всички, които я обичат. Поради това християните трябва да имат голяма смелост, защото ако позволят на противника да покори смелостта им, той скоро може да ги извади напълно от битката.

Отстъпващ войник, който е загубил кураж, е малко полезен в битката. Вместо да губим кураж, трябва да предадем земните си интереси на нашия Отец и да му се доверим, че в настоящия живот той ще ни води и ще направи всичко за добро, за да усъвършенства () онези, които са „призовани според неговия замисъл“. Римляни 8:28

Освен противника, имаме и общия дух на света, който ни се противопоставя. Светът често ще ни смята за глупави, че мислим, че имаме някакъв специален божествен надзор. Такъв дух може тихо да ни каже: „Бог е създал всички светове, хилядите ангели и всичко във вселената. Мислиш ли, че Той има някакъв специален интерес към теб? Ако има Бог, Той е толкова велик, а ние сме толкова малки, че Той не може да ни обърне внимание“. По този начин вярата ни може да бъде повалена. Трябва да имаме кураж и да се надяваме на Господа. Както Павел го изразява: „Сега ние не сме приели духа на света, а Духа, който е от Бога.“ 1 Коринтяни 2:12

Освен това, ние имаме и собствената си паднала плът. Всеки от нас има в себе си, в собственото си тяло, най-страшния противник. (Римляни 7:18,25). Писанията представят, че когато се предадохме на Господа и Той ни даде Светия

ноември 2025

Дух, започнахме процес на преобразуване и станахме зародиши на нови създания „в Христос“. (Римляни 12:1,2; 2 Коринтяни 5:17). Това зародишно Ново Създание, новият ум, воля и характер, се развива в нашите смъртни тела до момента на възкресението, или духовното раждане, когато ще преминем от земното към небесното състояние на „“. „То [новото създание] се засява в тление, а възкръсва в нетление; засява се в неуважение, а възкръсва в слава; засява се в немощ, а възкръсва в сила; засява се в плътско тяло, а възкръсва в духовно тяло.“ 1 Коринтяни 15:42-44

Въпреки това, докато сме в плът, всички ние имаме своите паднали наклонности, с които трябва да се борим. В същото време, като нови създания, ние сме се отрекли от тях – обърнали сме гръб на греха (Римляни 6:1,2,11,12). Ние сме заменили земните интереси и надежди с небесни интереси и надежди. Чрез нашите ежедневни преживявания Господ ни изпитва. Трябва да бъдем винаги бдителни, за да победим плътта. Изисква се голяма смелост, за да се борим с нейните склонности към греха. Изисква се още по-голяма смелост, за да се борим непрекъснато със слабостите и немощите на плътта си и да я побеждаваме в голяма степен, а освен това да се

ангажираме с жертви и служение на Господа. Всичко това изисква много смелост, а сами по себе си ние не сме достатъчни. 2 Коринтяни 3:5; Филипяни 3:3

Ние сме призвани да положим доверието си в Господа и сме уверени, че „всичко можем чрез Христа, който ни укрепява” (Филипяни 4:13). Неговата сила е единствената, която ни е достатъчна. Ще ни е необходима цялата ни смелост, цялата ни вяра и надежда – всеки полезен елемент, който можем да вложим в борбата – за да постигнем окончателна победа (). Въпреки това, Господ ни дава достатъчно благодат, за да можем да бъдем победители. (2 Коринтяни 12:9; Евреи 4:16). Това не означава, че някой от нас ще живее съвършен живот или че винаги ще проявяваме пълна смелост. Може да се проваляме от време на време, но нашият любящ Небесен Отец ни води напред и ние ще научим ценни уроци от нашите грешки.

Различни видове кураж

Някои, които имат по-силна вяра и надежда и чиито умове са напълно съсредоточени върху Господа, са продължили смело напред. Това е „добър кураж” в смисъла на силен кураж, подходящ кураж. Можем да свържем с нашия

текст мисълта, че нашата „надежда в Господа“ трябва да бъде подкрепена и укрепена от добър кураж, подходящ кураж, благочестив кураж.

Има и кураж, който се ражда от гордост, който би казал: „Не се отказвай. Не позволявай на никого да те изпревари.“ В битка войниците могат да се съревновават помежду си, като имат желание да направят нещо особено забележително, което ще им донесе аплодисментите на своя водач или събратя. Те се нуждаят от нещо, което да ги вдъхнови – може би желание за слава – за да им даде кураж да рискуват живота си или да отнемат живота на други хора. Това е видът кураж, който на пръв поглед ще им помогне да спечелят битката, макар че е недостоеен мотив за вдъхновяване на кураж.

Смелостта, която произтича от правилни принципи, основана на вяра и доверие в Господа, обаче не е смелост, която се изразява в самохвалство и хвалба, а е благородна и угодна на Бога. Тя произтича от осъзнаването на това, което Бог е обещал, че Той ни наблюдава и желае да бъдем сънаследници на Сина Му в Неговото царство. (Римляни 8:17; Откровение 3:21). Той ни изпитва изчерпателно, за да види дали ще се окажем верни. Тази смелост трябва

винаги да бъде да правим нещата по правилния начин – по Божия начин.

Наставлението важи за всички ситуации

Това увещание за подходяща смелост ни засяга във всеки аспект от живота, независимо дали сме в една или друга ситуация. То се отнася за някой, който има известна власт и влияние – такъв човек трябва да бъде достатъчно смел, за да прави правилното нещо – това, което се разбира като волята на Господа. Такова смелост би ни казала: „Изпълнявай дълга си, каквато и да е волята на Господа за теб. Надявай се на Господа, макар че мотивите ти често ще бъдат погрешно разбирани.“ Трябва да имаме добрата смелост да отстояваме това, което е правилно, независимо дали наградата ни ще бъде в този живот или в онзи живот, който предстои да дойде (). Припомняме си думите на Господа към Исус Навин в началото на неговото лидерство над Израил: „Бъди силен и много смел. Бъди внимателен да спазваш целия закон, ... не се отклонявай от него ни надясно, ни наляво.“ Исус Навин 1:7

Насърчението да бъдем смели важи и за християните, които се занимават с бизнес. Светските приятели може да кажат: „Ще се

провалиш в бизнеса си. Не можеш да рекламираш бизнеса си. Ако кажеш истината, хората няма да те подкрепят; те ще отидат на място, където ще им се казват лъжи.“ Ако християнинът приеме такъв съвет, той или тя може да направи по-голям бизнес, но ще провали най-важното нещо в живота – развитието и практикуването на праведен характер.

Същото важи за всички посветените на Господа хора, независимо от положението или мястото им в този живот. Всеки трябва да отстоява правилни принципи и да не се страхува да изразява християнския характер с думи и дела. (Йоан 3:21; Яков 1:22,25). Когато е заложен принцип, трябва да заемем позиция и да кажем: „Моето мнение е такова и такова и ще бъда длъжен да отстоявам позицията си. Ще се задоволя да правя това, което считам за свой дълг, без да искам да принуждавам другите, но ще бъда верен на принципите, в които съм повярвал.“ По този начин дори онези, които мислят по друг начин, ще знаят, че този, който им говори, има убеждение и има смелостта да го изрази честно и искрено. Римляни 12:17

Кураж, съразмерен на вярата

В живота на всички, които следват стъпките на Христос, има изпитания и трудности. Правилната смелост намира възможност да се прояви във всяко от Божиите деца. Това е смелостта, която Господ търси и която трябва да се намира в победителите. Само на тях ще бъде дадено място в небесното царство. Следователно урокът от нашия текст е: Бъдете смели, защото по този начин ще покажем вярата си в Господа. Тези, които се надяват на Него и са Му верни, ще бъдат смели в съотношение с тяхната вяроност и вяра. Матей 9:29

Този вид кураж ще ни подкрепя във всички обстоятелства. Нашият Господ, обръщайки се към учениците си по един повод, каза: „Заради Мене ще ви влачат пред управители и царе. ... Не се тревожете как да говорите или какво да кажете, защото в онзи час ще ви бъде дадено какво да кажете.“ (Матей 10:18,19). Тук мисълта изглежда е: „Не се тревожете, ако бъдете изведени пред властимащите.“ Божиите хора, каквито и обстоятелства да възникнат, ще имат такава вяра и доверие в Бога, че ще се държат смело, разчитайки на божествената сила във всички житейски преживявания.

Начинът, по който Бог ще ни даде думи и мъдрост, може да варира според обстоятелствата. Може да бъде чрез предложения от друг човек; може би чрез слушане на преживяването на някой друг; или може да бъде чрез текст от Писанието, който ще ни бъде особено полезен. Идеята е, че нашата вяра е изцяло в Господа и че не трябва да се страхуваме. Евреи 13:6

Господ е отправил цитираните по-горе думи към учениците си – хора без образование. За тях да бъдат изведени пред „управители и царе“ естествено би предизвикало голямо притеснение. Какво да кажат? Как да отговорят на тези хора – тези велики, образовани хора? Учениците бяха много смирени и осъзнаваха своето невежество, но Господ ги напътстваше. Тогава образованието беше много по-малко разпространено в сравнение с днес. Днес практически всички са образовани до известна степен. Въпреки това, увереността на Господа все още важи за нас, точно както важеше за учениците Му.

Ако се намираме в затруднение или трудности, трябва да помним, че Писанията ни уверяват: „Ангелът на Господа се разполага около онези,

които се боят [почитат] Него, и ги избавя.” (Псалми 34:7). Тази мисъл трябва да ни успокоява и да ни помага да се държим смело, знаейки, че сме в близки отношения с Него. По този начин можем да имаме пълно доверие в Господа. Освен това ще осъзнаем, че не сме достатъчно мъдри, за да разберем напълно какви са Божиите цели по отношение на нас във всеки един опит. Затова не знаем как Господ може да се намеси в този или онзи въпрос.

„Вярата може да Му се довери твърдо”

Ранните ученици размишляваха, като мислеха за нещата, които Исус беше предсказал за себе си. С увереност Петър му беше казал: „Ти си Христос, Синът на живия Бог!” (Матей 16:16). Те сигурно са си мислили: Как Бог би позволил да му се случи нещо лошо? Учениците стигнаха до заключението, че нещата, които Той беше казал, трябва да са само фигурални изрази, като например когато им каза, че трябва да ядат плътта Му и да пият кръвта Му (Йоан 6:53-56). Затова, когато Той каза: „Човешкият Син ще бъде разпънат”, те помислиха, че това е едно от странните Му изказвания, които не могат да разберат. Матей 26:2

Затова учениците бяха доста разтревожени, учудени и изненадани, когато Исус беше арестуван и заведен пред юдейския Синедрион, а вместо да използва силите си и красноречието си, той мълчеше и позволяваше да го опровергават и клеветят. После Учителят им беше заведен пред Пилат. Сега, помислиха учениците, Исус със сигурност няма да се поколебае пред римския управител! Затова учениците отново бяха изненадани и учудени, когато нещата се развиха толкова противоположно на очакванията им. Но такъв ход от страна на нашия Господ беше необходим в плана на Небесния Отец, не само за Исус, за да може да страда и след това да влезе в славата си, но и за света, защото цената на изкуплението, един съвършен човешки живот, трябваше да бъде дадена като „откуп за всички“. 1 Тимотей 2:5,6; 1 Коринтяни 15:22; Римляни 5:18

Ако в Божията мъдрост е най-добре по някакъв начин да ни нарани и да ни посрами, както стана с нашия Учител, ние трябва да бъдем смели. Той ще укрепи сърцата ни, защото вярваме в Него и имаме увереност в Неговото управление над нашите преживявания. Знаем, че Той е прекалено мъдър, за да греши, и че трябва да има мотив, причина за това разрешение, каквото

и да е то. Ние знаем със сигурност, че светиите са ценни в очите на Господа и са уникално обичани. Псалми 17:8

Какъвто и да е резултатът от даден въпрос за нас, трябва да го приемем като от Господа, независимо дали можем да разберем причината за него или не. Трябва да имаме вяра и надежда, дори и пътят да е труден, и дори и нещата да изглеждат точно обратното на това, което сме очаквали. „Надявай се на Господа, бъди смел, и Той ще укрепи сърцето ти; надявай се, казвам, на Господа.“ Псалми 27:14